

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 263/2024-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Ing. Adriány Trangošovej – ADRIA**, Podhora 48, Ružomberok, zastúpenej JUDr. Vierou Salonnáš Novákovou, advokátkou, Skuteckého 33, Banská Bystrica, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Ek/1183/2020 z 12. januára 2024 takto

rozhodol:

- Uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Ek/1183/2020 z 12. januára 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Ek/1183/2020 z 12. januára 2024 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
- Okresný súd Banská Bystrica **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **856,75 eur** a tieto zaplatiť jej právnej zástupkyňi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu v exekučnom konaní.

II.

2. Sťažovateľka sa ako oprávnená v exekučnom konaní proti povinnému domáha vymoženia 9 686,87 eur ako nájomného splatného v septembri 2010 až júni 2012 s úrokom z omeškania v sadzbe s 0,05 % denne z jednotlivých čiastok mesačného nájomného. Návrh na vykonanie

exekúcie podala v júli 2020 opätovne po zastavení starej exekúcie, v ktorej sa od povinného vymohlo 343,53 eur. O tieto úhrady sťažovateľka v novom návrhu na vykonanie exekúcie celkovú výšku pohľadávky ponížila (10 035,40 eur – 348,53 eur) a zohľadnila ich aj pri určení istiny, z ktorej žiadal úrok z omeškania. Povinný navrhol exekúciu zastaviť, keďže v konkurze vyhlásenom v januári 2019 bol zbavený všetkých dlhov.

3. Okresný súd uznesením vyššej súdnej úradníčky exekúciu v časti úrokov z omeškania zastavil tak, že určil, v akej úrokovej sadzbe, z akej čiastky, odkedy a dokedy je príslušenstvo pohľadávky nevymáhateľné v dôsledku konkurzu povinného. Vyššia súdna úradníčka konštatovala, že hoci podľa § 166c ods. 1 písm. a) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) ide o pohľadávku konkurzom povinného nedotknutú, treba použiť § 166b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze, podľa ktorého nevymáhateľné je príslušenstvo pohľadávky, ktoré presahuje 5 % istiny pohľadávky za každý kalendárny rok jej existencie, ktoré vzniklo najneskôr v mesiaci, ktorý predchádza vyhláseniu konkurzu (rozhodujúci deň); za obdobie kratšie ako kalendárny rok zostáva vymáhateľná alikvotná časť príslušenstva (tzv. staré príslušenstvo). Vyššia súdna úradníčka zastavila exekúciu v časti vymoženía úrokov z omeškania, ktoré si sťažovateľka uplatnila zo súm uhradených pred začatím exekúcie, keďže tieto sumy netvoria istinu exekúčne vymáhanej pohľadávky. Uplatnený úrok zo sumy presahujúcej istinu pohľadávky tak nepochybne prekračuje limit stanovený v § 166b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze. Následne zastavila exekúciu v časti vymoženía úrokov z omeškania prevyšujúcich 5 % istiny pohľadávky za každý kalendárny rok existencie pohľadávky, keďže vymáhať možno len úroky vo výške najviac 5 % istiny ročne, čo je 0,01 % istiny denne (5/365). Preto exekúciu zastavila v prevyšujúcej časti úrokov z omeškania, ktoré vznikli najneskôr v mesiaci, ktorý predchádzal vyhláseniu konkurzu (december 2018), t. j. v časti 0,04 % denného úroku (0,05 % – 0,01 %).

4. Proti čiastočnému zastaveniu exekúcie podala sťažovateľka sťažnosť. Namietla, že vyššia súdna úradníčka nesprávne zastavila exekúciu v časti všetkých úrokov z omeškania, keď ju mala zastaviť len v časti prevyšujúcej 5 % istiny pohľadávky za každý kalendárny rok. Sťažnosť sťažovateľky okresný súd uznesením sudkyne zamietol. Stotožnil sa s odôvodnením vyššej súdnej úradníčky, a preto uznesenie podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku neodôvodnil. K podstatnej sťažnostnej argumentácii, že vyššia súdna úradníčka zastavila exekúciu v časti vymoženía všetkých úrokov z omeškania, uviedol, že nie je v súlade s rozhodnutím vyššej súdnej úradníčky. Exekúcia bola zastavená len v časti úrokov z omeškania prevyšujúcich 5 % ročne, čomu zodpovedá výroková časť o zastavení exekúcie v časti vymoženía úrokov z omeškania v sadzbe 0,04 % denne. Uznesenie sudkyne o zamietnutí sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky bolo pre jeho nedostatočné odôvodnenie zrušené nálezom ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 582/2022. Následne bola ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sudkyne okresného súdu sťažnosť sťažovateľky znova pre nedôvodnosť zamietnutá.

5. Sudkyňa sa stotožnila so zastavením exekúcie v časti úrokov z omeškania vymáhaných za obdobie, ktoré predchádzalo vyhláseniu konkurzu. Istinu, z ktorej sťažovateľka tieto úroky žiadala, povinný uhradil ešte pred vyhlásením konkurzu a príslušenstvo z tejto istiny je z uspokojenia vylúčené, pretože presahuje 5 % istiny pohľadávky, ktorá bola povinným uhradená (5 % z istiny 0 eur je vždy 0). Preto bola exekúcia správne zastavená v časti úrokov z omeškania uplatnených z istiny uhradenej pred vyhlásením konkurzu, keďže táto istina netvorí istinu exekúčne

vymáhanej pohľadávky. Sudkyňa sa stotožnila so zastavením exekúcie v časti úrokov z omeškania prevyšujúcich 5 % istiny ročne, t. j. so zastavením exekúcie v časti 0,04 % denných úrokov (0,05 % denný úrok žiadaný sťažovateľkou – 0,01 % prípustný vymáhateľný denný úrok), ktoré vznikli do mesiaca predchádzajúceho vyhláseniu konkurzu. Sudkyňa sa nestotožnila s námietkou sťažovateľky, že exekúcia bola zastavená v časti všetkých úrokov. Naďalej možno exekučne vymáhať úroky z omeškania vo výške najviac 5 % istiny ročne, teda 0,01 % denne, a to z neuhradenej istiny.

III.

6. Sťažovateľka porušenie ústavných práv identifikuje v nesprávnej aplikácii § 166b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze okresným súdom. Nesúhlasí so zastavením všetkých úrokov z omeškania, ktoré si podľa okresného súdu uplatnila z istiny uhradenej pred vyhlásením konkurzu, a je presvedčená, že má nárok na úroky z omeškania neprevyšujúce 5 % istiny za každý rok aj z istiny uhradenej pred vyhlásením konkurzu, keďže pohľadávka proti povinnému až do zaplataenia existovala. Sťažovateľka nesúhlasí s výpočtom nároku na denný úrok z omeškania 0,01 % do vyhlásenia konkurzu. Okresný súd mal určiť maximálnu výšku prípustného úroku z omeškania (5 % istiny ročne) za obdobie do vyhlásenia konkurzu a nad takto vyčíslenú sumu exekúciu na príslušenstvo zastaviť.

7. Okresný súd považuje ústavnú sťažnosť za nedôvodnú. Namietané uznesenie zohľadňuje relevantnú právnu úpravu a nie je arbitrárne. K sťažnostnej námietke o nesprávnom spôsobe výpočtu úrokov z omeškania z istiny neuhradenej pred vyhlásením konkurzu uviedol, že odlišný spôsob výpočtu nemení nič na tom, že oprávnený nárok sťažovateľke priznal. Zopakoval, že exekúciu nezastavil v časti všetkých úrokov z omeškania z istiny neuhradenej pred vyhlásením konkurzu. Zúčastnená osoba – povinný sa k ústavnej sťažnosti nevyjadril.

IV.

8. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou najmä z toho hľadiska, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené. Ústavný súd preskúmava len to, či zákony neboli vyložené spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 88/07). Rozhodnutie súdu možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe súdu, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti.

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka o nesprávnej aplikácii § 166b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze o nevymáhateľnosti starého príslušenstva pohľadávky. Okresný súd aplikoval toto ustanovenie pri zastavení exekúcie v časti (i) všetkých úrokov, ktoré si sťažovateľka uplatnila do konkrétnym dátumom určeného obdobia, t. j. do dňa, keď prijala od povinného poslednú úhradu

(13. decembra 2018), a (ii) úrokov z omeškania prevyšujúcich 5 % istiny pohľadávky za každý kalendárny rok existencie pohľadávky, t. j. v časti 0,04 % denného úroku z každej sumy uplatnenej nie do konkrétneho dátumu, ale do zaplatenia.

10. Zastavenie exekúcie v časti všetkých úrokov, ktoré si sťažovateľka uplatnila do konkrétnym dátumom určeného obdobia, t. j. do dňa, keď prijala od povinného poslednú úhradu (13. decembra 2018), nie je správne. Mylný je záver vyššej súdnej úradníčky, že sťažovateľka si uplatnila úroky z omeškania zo súm uhradených pred začatím exekúcie, ktoré netvoria istinu exekučne vymáhanej pohľadávky. Preto je mylný aj z tohto nesprávneho záveru vychádzajúci záver, že úrok z omeškania uplatnený zo sumy prevyšujúcej istinu prekračuje limit stanovený v § 166b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze. Sťažovateľka si neuplatnila úroky z omeškania z prijatých úhrad. Uplatnila si úroky z omeškania z istiny, ktorú o jednotlivé úhrady ponížovala, a za obdobia, kedy bol povinný s určitou časťou istiny v omeškani. K tomu možno doplniť, že úvaha vyššej súdnej úradníčky, že sťažovateľka žiadala úroky z omeškania z prijatých úhrad, mala byť vadou už pri posudzovaní návrhu a vydaní poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ťažko si predstaviť oprávnenosť uplatňovania úrokov z omeškania z prijatého plnenia.

11. Sťažovateľka vymáhala od povinného dlžné nájomné, pričom splatnosť mesačného nájomného bola 11 deň v mesiaci. Úrok z omeškania v sadzbe 0,05 % denne požadovala z každého dlžného mesačného nájomného od 11. dňa mesiaca do zaplatenia. Podľa exekučného titulu mala sťažovateľka na ako prvý v poradí vzniknutý nárok na úrok z omeškania zo 136,85 eur od 11. septembra 2010 do zaplatenia. Prvú úhradu dlžnej pohľadávky 7,60 eur sťažovateľka prijala 2. júna 2016. Tú v návrhu na vykonanie exekúcie zohľadnila tak, že (i) žiadala úrok z omeškania zo 136,85 eur od 11. septembra 2010 nie do zaplatenia, ale do 2. júna 2016 (deň prijatia úhrady), a súčasne tak, že (ii) sumu 136,85 eur ponížila o výšku úhrady (136,85 eur – 7,60 eur) a z tejto sumy 129,25 eur si uplatnila úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho od započítanej úhrady (od 3. júna 2016) do dňa prijatia ďalšej úhrady (27. júna 2016). Následne sumu 129,25 eur ponížila o výšku úhrady prijatej 27. júna 2016 (129,25 eur – 7,60 eur) a z tejto sumy 121,65 eur si uplatnila úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho od započítanej úhrady (od 28. júna 2016) do dňa prijatia ďalšej úhrady (8. augusta 2016). Úhrada 17,48 eur z 15. januára 2018 sčasti 5,30 eur pokryla o jednotlivé úhrady postupne znižujúce sa dlžné nájomne 136,85 eur, z ktorého ako prvého vznikol sťažovateľke nárok na úrok z omeškania. O z tejto úhrady zostatkových 12,18 eur (17,48 eur – 5,30 eur) ponížila dlžné nájomné 500 eur, z ktorého sťažovateľke ako z druhého v poradí vznikol nárok na úrok z omeškania od 11. októbra 2010. To zohľadnila tak, že (i) žiadala úrok z omeškania z 500 eur od 11. októbra 2010 nie do zaplatenia, ale do 15. januára 2018 (deň prijatia započítanej úhrady, ktorá sa ako prvá v poradí započítala na toto dlžné nájomné), a súčasne tak, že (ii) sumu 500 eur ponížila o výšku úhrady (500 eur – 12,18 eur) a z tejto sumy 487,82 eur si uplatnila úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho od započítanej úhrady (16. januára 2018) do dňa prijatia ďalšej úhrady (15. februára 2018). Takýmto spôsobom sťažovateľka pri uplatnených úrokoch z omeškania zohľadnila úhrady istiny až do prijatia poslednej z 13. decembra 2018. Na najskôr dlžné nájomné započítala prijaté úhrady a podľa dátumu prijatia týchto úhrad určila obdobia, za ktoré žiadala úroky z omeškania a o tieto úhrady znížila dlžné nájomné.

12. Sudkyňa sa stotožnila s nesprávnym záverom vyššej súdnej úradníčky, že sťažovateľka žiadala úroky z omeškania z uhradenej istiny. K tomu uviedla, že z istiny uhradenej pred vyhlásením konkurzu sťažovateľka žiada príslušenstvo, ktoré je z uspokojenia vylúčené, pretože presahuje 5 %

istiny, ktorá bola povinným uhradená (5 % z istiny 0 je vždy 0). Táto matematická operácia neprilieha na konštatovanie sudkyne, že príslušenstvo je vylúčené z uspokojenia, pretože presahuje 5 % istiny, ktorá bola povinným uhradená. Nemôže niečo prevyšovať určitú výšku (konkrétne 5 % istiny) a byť zároveň nula. Rovnako nie je zřejmé, prečo sudkyňa počítala 5 % z nulovej istiny. Ak tento príklad nadväzuje na konštatovanie, že „presahuje 5 % istiny, ktorá bola povinným uhradená“, tak potom mal nasledovať výpočet 5 % z uhradenej istiny. K tomu treba uviesť, že nie je dôležitá výška uhradenej istiny, pretože výška prípustného príslušenstva (5 % istiny) sa neurčuje z uhradenej istiny. Sudkyňa správnosť zastavenia exekúcie v tejto časti úrokov z omeškania konštatovaním, že vyššia súdna úradníčka postupovala správne, keď exekúciu zastavila v časti úrokov z omeškania za obdobie, ktoré predchádzalo konkurzu, právne nezdôvodnila. Žiadne ustanovenia zákona o konkurze neurčuje, že by bolo nevymáhateľné príslušenstvo, na ktoré vznikol nárok pred vyhlásením konkurzu. Práve naopak, § 166b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze výslovne určuje, že príslušenstvo vzniknuté pred vyhlásením konkurzu je vymáhateľné a možno ho uspokojiť, no v obmedzenej výške, kým nevymáhateľné a vylúčené z uspokojenia je príslušenstvo, na ktoré vznikol nárok po vyhlásení konkurzu. Doplnenie odôvodnenia sudkyne v tejto časti zastavenia exekúcie je nezrozumiteľné a bez spojitosti so znením § 166b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze.

13. Rozhodujúca je aplikácia § 166b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze, podľa ktorého je v prípade oddĺženia dlžníka z uspokojenia vylúčené príslušenstvo pohľadávky, ktoré presiahne 5 % istiny za každý kalendárny rok existencie pohľadávky a za obdobie kratšie ako kalendárny rok zostáva vymáhateľná alikvotná časť príslušenstva. Výkladom treba dospieť k záveru, že ide o každý rok existencie príslušenstva, nie pohľadávky, pretože vznik príslušenstva a pohľadávky nemusí byť totožný. Tento maximálny limit príslušenstva vo výške 5 % z istiny za každý rok existencie príslušenstva je absolútny. Ak má veriteľ právo na viac druhov príslušenstva (napr. riadne úroky a úroky z omeškania), tak ich celková výška nemôže presiahnuť 5 % istiny pohľadávky za každý rok ich existencie.

14. Zjavný právny omyl okresného súdu pri aplikácii § 166b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze možno vysvetliť na príklade s dvomi druhmi príslušenstva. Ak by boli pri istine 1 700 eur exekučne vymáhané dva druhy úrokov (riadny úrok a úrok z omeškania), každý v inej ročnej úrokovej sadzbe a z inej výšky istiny, a za iné obdobia, tak nevedno, na základe čoho by okresný súd rozhodol, že riadny úrok je vymáhateľný v takej sadzbe a úrok z omeškania v onakej sadzbe, hoci by bol súčet týchto úrokových sadzieb 5 %. Takéto ničím nenormované a nepredvídateľné rozhodnutie by bolo určujúce pre konečnú výšku príslušenstva, ktoré by mohol veriteľ od dlžníka oprávnene vymôcť. Tá by závisela len od toho, v akej úrokovej sadzbe ten-ktorý úrok súd veriteľovi prizná, keďže pre konečný výpočet by bolo rozhodujúce to, akú úrokovú sadzbu by pridelil k jednotlivým druhom úrokov, ktorých vyčíslenie by následne záviselo od výšky dlžnej sumy, z ktorej by bol ten-ktorý úrok priznaný, a obdobia, za ktoré by bol priznaný. Preto nemožno súhlasiť s tvrdením okresného súdu, že odlišný spôsob výpočtu nič nemení na tom, že oprávnený nárok sťažovateľke priznal, keďže pri odlišných spôsoboch aplikácie § 166b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze (resp. pri odlišných spôsoboch výpočtu) vychádza odlišne celková výška príslušenstva.

15. Okresný súd vyložil a aplikoval rozhodujúci § 166b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze tak, že výška prípustnej ročnej úrokovej sadzby je 5 %, ktorú premenil na dennú 0,01 %. Možno súhlasiť s tým, že toto ustanovenie určuje výšku úrokovej sadzby. No okresný súd na skutkové

okolnosti veci sťažovateľky toto ustanovenie nesprávne aplikoval. V okolnostiach veci sťažovateľky, hoc si uplatnila len jeden druh príslušenstva, ktorého výška úrokovej sadzby bola nemenná, neboli nemenné výšky dlžných súm a obdobia, za ktoré si ho uplatnila. Účelom § 166b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze je vylúčiť z uspokojenia príslušenstvo nad obvyklú hranicu 5 %, čomu zodpovedá taký výklad a aplikácia, že veriteľ má právo na 5 % ročný úrok z istiny pohľadávky za obdobie, odkedy mu prvýkrát nárok na úrok vznikol do konca mesiaca, ktorý predchádza oddĺženiu.

16. Vo veci sťažovateľky je výška istiny vymáhanej pohľadávky 9 686,87 eur. 5 % z istiny 9 686,87 eur je 484,34 eur. To je prípustná výška vymáhateľných úrokov z omeškania za jeden rok. Prípustná výška vymáhateľných úrokov z omeškania za všetky celé kalendárne roky existencie príslušenstva je 3 874,72 eur (484,34 eur x 8 počet celých rokov existencie príslušenstva). K tomu treba ešte pripočítať alikvotnú časť za existenciu príslušenstva v roku 2010, v ktorom si uplatňuje úrok z omeškania prvýkrát od septembra. Jej výška je 161,44 eur (40,36 eur prípustná mesačná výška úrokov z omeškania x 4 počet mesiacov existencie príslušenstva v roku 2010). Vymáhateľná výška úrokov z omeškania odo dňa ich vzniku do mesiaca, ktorý predchádzal mesiacu, v ktorom bol vyhlásený konkurz, je 4 036,16 eur (3 874,72 eur + 161,44 eur). Takýmto spôsobom vyčíslená výška úrokov z omeškania zodpovedá 5 % istiny za každý rok existencie príslušenstva. Tento exemplifikatívny spôsob výpočtu zodpovedá zneniu zákonného ustanovenia a jednoduchému logickému vyjadreniu, že možno uspokojiť 5 % ročný úrok z omeškania z istiny (9 686,87 eur) od prvého dňa vzniku omeškania (11. september 2010) do rozhodujúceho dňa (31. decembra 2018).

17. Po zistení prípustnej výšky vymáhateľného starého príslušenstva treba v okolnostiach veci sťažovateľky vyčísliť výšku úrokov, na vymoženie ktorých exekučný súd poveril exekútora. Úroky treba vypočítať v takej sadzbe a z takých istín, z akých sú exekučne vymáhané. Tie, ktoré sú uplatnené do konkrétneho dátumu, ktorý predchádza rozhodujúcemu dňu, treba vyčísliť do toho dátumu, a tie, ktoré sú uplatnené do zaplatenia, treba vyčísliť k rozhodujúcemu dňu (31. december 2018). To pre zistenie, či sťažovateľkou uplatňované príslušenstvo prevyšuje alebo neprevyšuje prípustnú vymáhateľnú výšku, keďže nemožno vylúčiť prípady, keď uplatňované príslušenstvo nemusí dosahovať najvyššiu prípustnú výšku. Ak prevyšuje, tak vymáhateľná výška úrokov je 4 036,16 (5 % ročný úrok z omeškania z 9 686,87 eur od 11. septembra 2010 do 31. decembra 2018) a v prevyšujúcej časti vymáhaných úrokov z omeškania treba exekúciu zastaviť. Ak neprevyšuje, tak do 31. decembra 2018 netreba v časti vymáhaných úrokov z omeškania exekúciu zastaviť. Takto vyčíslená sťažovateľkou uplatňovaná výška úrokov je 13 535,24 eur. Keďže prípustná výška vymáhateľného príslušenstva je 4 036,16 eur, tak exekučnému súdu nič nebráni, aby vo výroku rozhodnutia rozhodol o zastavení exekúcie v časti úrokov z omeškania prevyšujúcich vymáhateľný 5 % ročný úrok z 9 686,87 eur od 11. septembra 2010 do 31. decembra 2018. Hoci v dôsledku ústavnou sťažnosťou namietaného uznesenia nedošlo k zastaveniu exekúcie v časti celého príslušenstva (všetkých úrokov z omeškania), tak exekučne vymáhateľné príslušenstvo zostalo v nižšej výške (2 530,26 eur), ako je prípustná.

18. Zdôvodnenie zastavenia exekúcie v časti úrokov z omeškania tým, že si ich sťažovateľka uplatnila z úhrad prijatých pred vyhlásením konkurzu, nezodpovedá skutkovým a právnym skutočnostiam. Okrem toho okresný súd pri aplikácii § 166b ods. 1 písm. a) zákona o konkurze v okolnostiach veci sťažovateľky poprel jeho znenie a podstatu. V dôsledku týchto zjavných omylov nepriznal okresný súd sťažovateľke úrok z omeškania vo výške predpokladanej

podústavným právom. Preto namietaným uznesením došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto bolo ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vyhovené s tým, že namietané uznesenie okresného súdu sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

V.

19. Zistené porušenie ústavných práv sťažovateľky odôvodňuje, aby jej okresný súd podľa § 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov úplne nahradil trovy konania, ktoré jej vznikli zastúpením advokátkou. Ich výška bola určená podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), čo za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti 2 x 343,25 eur) s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 13,73 eur) zvýšené o daň z pridanej hodnoty, pretože advokátka sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, predstavuje 856,75 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. októbra 2024

Robert Šorl
predseda senátu